

ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

987
THESAURUS
GRAECAE LINGUAE,

AB

HENRICO STEPHANO
CONSTRUCTUS.

POST EDITIONEM ANGLICAM NOVIS ADDITAMENTIS AUCTUM, ORDINEQUE
ALPHABETICO DIGESTUM TERTIO EDIDERUNT

CAROLUS BENEDICTUS HASE,

INSTITUTI REGII FRANCÆ SOCIUS, IN SCHOLA REGIA POLYTECHNICA REGIAQUE SPECIALI LINGUARUM ORIENTALium PROFESSOR,
IN BIBLIOTHECA REGIE PARTE CODD. MSS. COMPLECTENTE CONSERVATOR, ETC., ETC.,

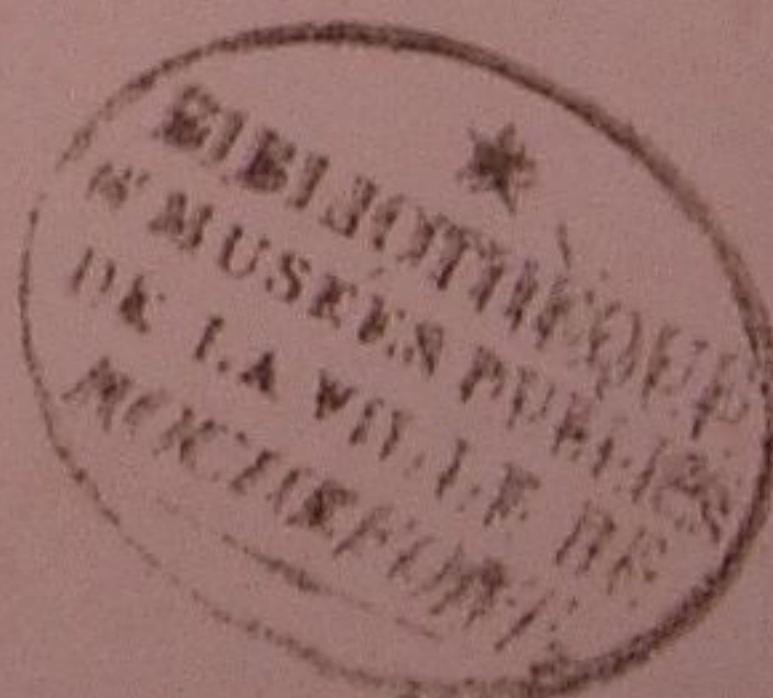
GUILIELMUS DINDORFIUS,

ET

LUDOVICUS DINDORFIUS,

SECUNDUM CONSPECTUM AB ACADEMIA REGIA INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITTERARUM
DIE 29 MAI 1829 APPROBatum.

Volumen Sextum.

PARISIIS,
EXCUDEBAT AMBROSIUS FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI REGII FRANCÆ TYPOGRAPHUS.
VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES,
VIA JACOB, n° 56.

1842—1847.

[Πτυελιξω, Πτυελιορυς, Πτυελον, Πτυελη, Πτυελα]
δης. V. Πτυα—.]

[Πτυελιον. V. Πτυάριον.]

Πτυχτίον, τὸ, πτυχτὸν βιβλίον, Hesych.: Herodian. [1, 17, 1] vocat γραμματεῖον τῶν ἐπτυγμένων. [Greg. Naz. Or. 46, p. 722. STRONG. Schol. cod. Palat. ad Meleagri Proœm. fol. 81 (ap. Jacobs. Anthol. vol. 6, p. LXIX): ‘Ως νῦν ὑποτέταχται ἐν τῷ παρόντι πτυχτίῳ.] Infra Πτυχίον. [Eadem signif. frequentius dictum Πιττάχιον.]

Πτυχτὸς, ἡ, δν, Plicatus, Complicatus: πτ. δάκος λινοῦν, ap. Medicos, pro quo et πτύγμα δάκους, Linneamen duplicitum s. triplicatum, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri. Sæpe etiam Πτυχτὸν sine adjectione substantivi: ut ap. Paul. Aegin. 6, p. 90: Πτυχτὸν διπλοῦν οἰνελαίῳ ἢ καὶ αὐτῷ τῷ διδίνῳ δεύσαντες, διλω τῷ τραύματι περιθύσομεν. paulo ante vero, ‘Ράχος ἀπλοῦν λινοῦν, δισον τὸ μέγεθος τοῦ τραύματος, διδίνῳ δεύσαντες. Et initio capitinis, Πτυχτὸν ἔξ οἰνελαίου. [Πτ. πίναξ, Plicatilis tabula, Pugillares, ap. Polluc. 4, 18; 10, 57. Hom. Il. Z, 169: Γράψας ἐν πίνακι πτυχτῷ. Per πτυσσομένῳ exp. Phot. et Suidas, Πτυχτὸν per πτυσσόμενον ἢ καμπτόμενον Hesych. Eustath. ad l. Hom.: Π. πτ. δ φαμὲν ἡμεῖς δέλτον ἦτοι βιβλίον, ἢ πιττάχιον. Aristid. vol. 1, p. 235: Εἰς πολλοὺς κόλπους ἀνελίττεται, καθάπερ οἱ πίνακες οἱ πτυχτοί. Κλῖμαξ πτυχτὴ Appian. Hisp. c. 93. Πύργος πτ. V. Πτύσσω. De forma Πυχτὸς HSt. infra:] Πυχτὸς, ἡ, δν, ejusdem cum superioribus [πύχτης ejusque derivatis] originis, ut Eustathius tradit [p. 632, 8], nimirum a Πτύσσω derivatum, exempto τ, ut sit i. q. πτυχτὸς, Plicatus s. Complicatus: ut Hom. Il. Z: Γράψας ἐν πίνακι πυχτῷ, pro πτυχτῷ, s. δεδιπλωμένῳ, ut in meo manuscripto Homer. exp. Sic Herodian. 7, [6, 11]: Οἶς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυχτοῖς [nunc πτυχτοῖς] πίναξι, δι' ᾧ τὰ ἀπόρρητα καὶ χρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται, Literas obsignatas duplicibus tabellis, Polit. [Πίνακες πυχτοὶ vulgo ap. Aristid. l. supra posito, cui πτυχτοὶ ex cod. restitui. G. D.] Et Πυχταὶ, sc. δέλτοι, pro πυχτοὶ πίνακες. In Pand., Προφέρειν πυχτὰς καὶ δικαιώματα· pro quo alibi πιττάχια, Tabulas, Bud.

Πτύξ, υχὸς, ἡ, Plica, Plicatura, (ut Plin. Stragulæ vestis plicatura,) Hesychio ἡ πτυχὴ, ἡ πλέξις: interdum etiam Ruga exp., ut Plin. dicit, In veste et rugas et sinus invenit Chæremon. Apud Athen. [13, p. 608, C]: ‘Η δὲ κλαγέντων [‘Η δ' ἔκραγέντων] χλανιδίων ὑπὸ πτύχας Ἐφαινε μηρόν. [Hom. H. Merc. 176: ‘Εανῶν πτύχας Ἐφαινε μηρόν. Eur. Suppl. 979: Δάχρυσι νοτερὰν πέπλων πτύχας. Eur. Suppl. 979: Δάχρυσι νοτερὰν πέπλων πτύχας. Soph. fr. 437: Εἴματος διὰ πτυχῶν. || De πτύχα τέγξω. Soph. fr. 437: Εἴματος διὰ πτυχῶν. || De intestinis Eur. Suppl. 212: Κατὰ σπλάγχνων πτύχας. Aristot. H. A. 5, 17: Οἱ κάραβοι... προστίχτουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πτύχας.] Sunt et in scutis πτύχεις, i. e. Coria coriis multipliciter imposita. Il. Σ, [481]:

τὸ δστρεον, καὶ πρὸς τὸ πλῶσαν. Idem Basil. rium, teste Bud. [S Isthm. 2, 68]: Γραμμὰς scribendum, see G. DINDE.]

Πτύξαρις, δ, Can [Zonar. (atque ex e (πύξαρις Fav. perpetuā τὰ πυξία τῶν δστρεών τῶν πτυχῶν διὰ τοῦ ποδὸς ἐφελκύ

Πτύξις, εως, ἡ, C exp. Eustath. p. 6 θώραχος, Squamæ [5]: Εἰς δὲ πτύξιν [Πτυόδωρος. V. Π.

Πτύον, τὸ, Vent ex acervo sument ram contra vent pulvere et aceribus nus. [Hesych.: Πτύσιτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου πλατέος πτυόφιν μι μελανόχροες ἢ ἐρέθρων. [Aesch. fr. 17, 156.] Xen. [?] stas a frumento Hom. loco parag pro πόντου. [Hesyl λεῖον. || Phot. p πτύον. Πτύον ἡ πτύσιτον ὡς οἱ Ἀττι

D 89: Λιστρίον ἡ Eust. p. 948, 19 θυτερον, ως Αἴλιον ἀκολουθῶν δηλαδι Θρίναχάς φασι, bendum videtur

[Πτύοχλον. V.
[Πτύρμα, τὸ,

23: Τούτων φονοί Πτυρμὸς, δ, πτοία, Hesychio Πτοίαν. Eust. p.

[Πτυρτικὸς, ἡ ποιεῖ τοὺς ἵππους

Πτύρω, ejusde sterio, Expaventatio 39: Πτύραντες peculiariter de c supra. Plut. Fa īππου γενομένου

ι συμμετρησαμένη τῷ πτύει τοῖς σώμασι τὸν 3, 8, p. 237, Plin. yc. Annal. 1, p. 59. n. vol. 2, p. 336. 3, 33; 6, 38.]

ius, Sinus rei com-
φαεινοῦ πτύγμ'. Ubi
μα: Hesych. et δί-
τκόλπωμα. Item ap.
τ πτυχτὸν διπλοῦν ἦ
agellam vocat Cael.
m multiplicati lin-
n, vel plagellarum,
πτύγμα ἐρίου, quod
. Pal. 6, 271: Πέ-
. Matth.: Πτύγμασι

Paul. Aegin. : Πτυ-
γμένα imponuntur

nus. Aristot. H. A.
εβρίδα esse eandem
on conspici, quod
venatum exire, et

Πτύελος, Πτυελό-

Hesych.: Herodian.
ἐπτυγμένων. [Greg.
ol. cod. Palat. ad
obs. Anthol. vol. 6,
ἢ παρόντι πτυχτίῳ.]
frequentius dictum

plicatus: πτ. ράχος
πτύγμα ράχους, Lin-
, quod oleo aliquo
etiam Πτυχτὸν sine
ul. Aegin. 6, p. 90:
τῷ ροδίνῳ δεύσαντες,
ante vero. 'Ράχος

- A Πέντε δ' ἀρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχεις. Sic Υ, 269. Et H, [247]: Ἔξ δὲ διὰ πτύχας ἥλθε δαΐζων χαλκός. [V. Eustath. p. 679, 42. Hesiod. Sc. 143: Κυάνου δὲ διὰ πτύχεις ἥληλαντο.] Montium quoque sunt πτύχεις, Striae, ut quidam volunt, ad similitudinem vestium striatarum et complicatarum: Hesychio αἱ τῶν ὅρῶν ἀποκλίσεις, s. φάραγγες. Hom. [Il. Υ, 22]: Μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο ἥμενος· unde et πολύπτυχος Ὄλυμπος ap. Eund.: quod quidam interpr. Multis jugis assurgens, iidemque πτύχεις ὅρους accipiunt pro αἱ ἔξοχαι, Juga et cacumina montium. [Il. Λ, 77: Κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο. V. Eustath. p. 1193, 12. Od. T, 432: Τάχα δ' ἕκανον πτύχας ἡνεμοέσσας. H. Merc. 326, 555, Apoll. 269.] Vide et Πτυχή. [Eur. Hel. 611: Αἰθέρος πτύχας. Phoen. 84: Φαεννᾶς οὐρανοῦ ναίων πτύχας· ubi schol.: Πτύχας δὲ, ἐὰν μὲν ἀπὸ τοῦ πτύξ, πτύχας· ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ πτυχή, πτυχάς. Bacch. 62: Κιθαιρῶνος πτύχας· et 945, ubi cod. Pal. πτυχάς. Et sic Αὐλίδος, Παρνασοῦ, Ηηλίου πτύχας Iph. T. 1082, Herc. F. 240, Andr. 1278. Dativus vero ab altera sumi forma solet, πτυχαῖς, quod observavit Matthiae ad Bacch. 62, jure reprehendens Elmslejum, qui ex πτυχαῖς collegerat, Tragicos accusativo usos esse πτυχάς, non πτύχας.] Πτύχεις nominantur etiam αἱ θύραι καὶ σανίδες, Pollux 10, [24]. Itidem Testaceas valvas quae in ostreis modo panduntur, modo clauduntur, πτύχας appellat Basil.: Ὅταν ἴδῃ ἐν ἀπηνέμοις χωρίοις μεθ' ἥδονῆς διαθαλπόμενον τὸ ὅστρεον, καὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας τὰς πτύχας ἔαυτοῦ διαπλᾶσαν. Idem Basil. πτύχας vocat Laminas pugillarium, teste Bud. [Soph. fr. 150 (ap. schol. Pind. Isthm. 2, 68): Γραμμάτων πτύχας ἔχων· ubi non πτυχάς scribendum, sed transponendum ἔχων πτύχας. G. DINΔ.]

Πτύξαγρις, δ, Cancri epitheton, ut tradunt VV. LL. [Zonar. (atque ex eo Favor.): Πτύξαγρις, καὶ πύξαγρις (πύξαρις Fav. perperam), δ καρκίνος, διὰ τὰς πτύχας, ἢ τὰ πυξία τῶν ὅστρεών (ὅστρεων Fav.) ἀγρεύειν· λέγεται γὰρ ἐνδον τῶν πτυχῶν τιθέναι λιθίδιον μικρὸν, ὅπως ράξον διὰ τοῦ πυδὸς ἐφελκύσῃ τὴν ὅστρειακὴν σάρκα.]

Πτύξις, εως, ἥ, Plicatio, Plicatura, δίπλωσις [ut exp. Eustath. p. 633, 19], κάμψις, Hesych. At πτύξις θώρακος, Squamæ aliæ aliis incumbentes. Job. 41.